

— Ами чуждитѣ нѣматъ ли си гнѣздо?

— Че тѣ всички сж наши, — отговори чичо Минчо. — Старитѣ щъркели сж умрѣли въ топлитѣ страни, сега малкитѣ се биятъ за гнѣздото.

— А! Ето каква била работата! Ние пѣкъ мислѣхме, че нѣкои готовановци сж дошли.

И когато борбата пламна отново, ние не ги дѣлѣхме вече на наши и чужди, не се препирахме, не плѣскахме съ ржце. Гледахме само, захапали устнички, глѣдахме и ни бѣше много мжно.

— Защо не живѣятъ заедно? — попита Кичка.

— Тѣсно е гнѣздото, — отговори чичо Минчо.

Щъркелитѣ налитаха единъ върху другъ, пѣшкаха като хора, изтракваша съ дългитѣ си клюнове, махаха съ крака като съ дълги, червени тояги. Надъ брѣста летѣше перушина.

— Ахъ! — изохкахме ние и се вцепенихме. Единъ отъ щъркелитѣ се завъртѣ, струполи се върху горнитѣ клони и започна да се търкаля надолу.

— Пада! Пада! Пада! — видяхме ние и тичахме около дървото. Щъркелѣтъ се удари върху най-долнитѣ клони, профуче надъ главитѣ ни и кацна

до бунището. После подскочи смѣшно и се дигна нагоре. Клюнѣтъ му бѣше разтворенъ.

— Уморенъ е, — рече Динчо. — Пакъ ще падне.

— Ще почакашъ, — сопна се Колю.

Другиятъ щъркелъ го посрещна и го поведе къмъ реката. Победителитѣ останаха въ гнѣздото, започнаха да си чистятъ перушината и да потракватъ радостно. Но радостѣта имъ не бѣше за дълго, Ние бѣхме се залисали въ игра, когато Динчо извика:

— Ето ги!

Победителитѣ разпериха криле и дигнаха застрашително клюноветѣ си. Борбата пламна съ нова сила.

Дойде и дѣдо Ангелъ, подпрѣ се на тояжката си и дигна дланъ надъ очитѣ си.

— Дѣдо бе, защо се биятъ? — попита Кичка.

Дѣдо Ангелъ погледа разяренитѣ птици и поклати тжно глава.

— И тѣ като хората, — рече той. — За всички има мѣсто на земята, ама всѣки гледа хубавото да заграби. Видете ги, скубятъ си перушината, а не взематъ да струпатъ още едно гнѣздо и да си заживѣятъ братски...

Георги Караславовъ